

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **CET 21, spol. s r. o.**, se sídlem Kříženeckého nám. 1078/5, Praha 5, zastoupené JUDr. Vladimírem Kroupou, advokátem se sídlem Zavadilova 1925/15, Praha 6, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 9. 2012, čj. DRD/3453/2012, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2013, čj. 5 A 215/2012 – 38,

t a k t o :

- I.** V řízení **se pokračuje**.
- II.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- III.** Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Žalované **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 18. 9. 2012, čj. DRD/3453/2012, žalovaná uložila žalobkyni pokutu ve výši 250 000 Kč za porušení povinnosti uvedené v § 53a odst. 2 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o vysílání“). Odvysíláním pořadu Ordinance v růžové zahradě 2 dne 15. 12. 2011 od 20:00 hodin na programu Nova se žalobkyně dopustila nepatřičného zdůrazňování umístěného produktu Prostenal.

II.

2. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalované žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 27. 3. 2013, čj. 5 A 215/2012 – 38, zamítl. Rozsudek městského soudu

je stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.1

3. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

4. Podle stěžovatelky způsob ztvárnění umístění produktu nepředstavoval nedovolené nepatřičné zdůrazňování umístěného produktu. Zařazení produktu Prostenal do scény pořadu lze považovat za zobrazení v přirozeném prostředí, které nevybočuje z kontextu děje pořadu.

5. Stěžovatelka byla toho názoru, že nedošlo k porušení zásad uvedených v doporučení žalované, na které odkázal městský soud. Nerozuměla ani výtce soudu, že žaloba neobsahovala žádnou námitku proti jednotlivým hlediskům, ze kterých žalovaná vycházela při aplikaci § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání. Stěžovatelka takovou námitku vznesla a řádně ji odůvodnila. Směřovala proti jedinému hledisku uplatněnému žalovanou, totiž proti „neopodstatněnému zmiňování produktu nad rámec dějového kontextu s cílem na produkt upozornit“.

6. Stěžovatelka připustila možné výhrady k uměleckému ztvárnění umístění produktu. V této souvislosti odkázala na nedostatek zkušeností s realizací tohoto institutu a na obtíže spojené s jeho správnou aplikací. Setrvala však na názoru, že způsob ztvárnění neporušil § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání a navrhla provedení důkazu zvukově obrazovým záznamem pořadu.

7. Obecně formulované výhrady vyjádřené v předchozích upozorněních žalované podle stěžovatelky nesplňují požadavky uvedené v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2012, čj. 6 As 26/2010 – 101, č. 2632/2012 Sb. NSS. V posuzované věci se navíc jedná o tvůrčí dílo, původní hranou televizní tvorbu, která představuje vysoce variabilní, pestrou a kreativní část televizního vysílání s jen málo typizovaným obsahem. Umístění produktu v předchozích upozorněních bylo ztvárněno odlišně než ve scéně v daném případě.

8. Je proto třeba zvláště pečlivě zvažovat, zda předchozí upozornění bylo pro provozovatele vysílání dostatečným vodítkem ke zjištění, které jednání bude regulátor hodnotit jako závadné, protože obchodní sdělení umístěním produktu je nový institut, s jehož realizací nemají tvůrčí pořadů zkušenosti. Chybí dlouhodobější rozhodovací činnost žalované i správních soudů.

9. Městský soud se nevypořádal dostatečně s námitkou, že žalovaná měla posoudit, zda umístěním produktu došlo k cílenému reklamnímu ovlivňování diváka. Tím zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Bylo namístě posoudit, zda došlo k cílenému ovlivňování diváka. Podle stěžovatelky k nedovolenému reklamnímu ovlivnění nedošlo. Městský soud uvedl, že žalovaná nedovodila cílené reklamní ovlivnění. Formulace žalované „explicitně upozornit na produkt prostředky připomínajícími reklamní nabídku“ a „divákům byly poskytnuty kompletní informace o daném produktu“ však nedovolené reklamní působení na diváka konstatují.

10. Stěžovatelka uzavřela, že městský soud nezohlednil důvody návrhu na moderaci uložené pokuty, tento návrh posoudil zcela obecně a nedostatečně. Stěžovatelka setrvala na názoru, že soud měl vyhovět tomuto návrhu, protože pokuta je zjevně nepřiměřená.

III.2

11. Žalovaná uvedla, že předmětná scéna postrádá dramaturgicko-režijní opodstatnění. Jejím ústředním prvkem je produkt Prostenal, nikoliv příprava na Vánoce a balení dárků. To dokládají

zejména záběry se Santa Clausem, u nichž je zřejmé, že ostatní vánoční předměty byly odsunuty do pozadí, do popředí byl postaven umístěný produkt. Posuzovaná scéna byla zpracována uměle, protože děj na pozadí se netýkal balení dárků, ale vánočních ozdob. Umístěný produkt měl být vánočním darem, stál však opuštěně, nikoliv mezi jinými dárky. Rozhovor započatý větou „*Koukám, že už balíte dárčky.*“ působil účelově, protože v místnosti nebyly jiné dárky. Herci na produkt upozornili, připomněli jeho účel a kvalitu a zmínili i obsah balení (jeho součástí byla malá svítidla).

12. Stěžovatelka neupřesnila, proč se domnívá, že postupovala v souladu se zásadami uvedenými v doporučení žalované. Žalovaná postupovala při hodnocení předmětného pořadu v souladu s těmito zásadami a dospěla k závěru, že došlo k porušení § 53 odst. 2 písm. c) zákona o vysílání. Stěžovatelka blíže nevysvětlila a nedoložila žalobní ani kasační námitky, podle nichž způsobem ztvárnění nedošlo k nedovolenému zdůraznění umístění produktu a spáchání správního deliktu. Městský soud se dostatečně vypořádal se všemi námitkami.

13. Provozovatel vysílání by měl mít přehled o nových trendech v oblasti televizního vysílání a obchodních sdělení, obzvláště jedná-li se o instituty vycházející ze zahraničních zkušeností, jejichž začlenění do českého práva požadují sami provozovatelé. Žalovaná poukázala na své doporučení související s aplikací nové právní úpravy umístění produktu, ve kterém je vysvětleno, co bude žalovaná považovat za porušení zákona. Nadto žalovaná pořádala odborný seminář týkající se umístění produktu, kterého se zástupci stěžovatelky účastnili. Stěžovatelka byla s dostatečným časovým předstihem upozorněna na porušení § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání a v době přípravy předmětného pořadu měla znalosti a povědomí o tom, jak tento pořad zpracovat. Žalovaná se ztotožnila s návrhem stěžovatelky na provedení důkazu obrazově zvukovým záznamem pořadu.

14. Podle žalované stěžovatelka neupřesnila námitku týkající se nedostatku předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Shoda podstatných rysů posuzovaného jednání a jednání, na jejichž závadnost byla stěžovatelka upozorněna v minulosti, byla patrná. Žalovaná již v oznámení o zahájení správního řízení oznámila stěžovatelce, že bude v řízení pracovat s těmito upozorněními. Stěžovatelka se k nim nevyjádřila, pouze uvedla, že nemá s umístěním produktů dostatečné zkušenosti. Existence předchozích upozornění prokazuje opak.

15. Žalovaná uložila stěžovatelce pokutu za nepatřičně zdůrazněný umístěný produkt, s cílem explicitně na něj upozornit prostředky připomínajícími reklamu. Tím žalovaná nechtěla vyjádřit, že forma sledovala reklamní cíl. Měla na mysli pouze to, že nepatřičné zdůraznění umístěného produktu nebylo náhodné či plynoucí z neznalosti problematiky, ale že využilo prvků používaných v reklamě, díky kterým byly divákům dány kompletní informace o tomto produktu. Žalovaná připomněla, že nemusela posuzovat cíl nepatřičného zdůrazňování umístěného produktu, protože to zákon nevyžaduje.

16. Dále žalovaná nedovodila reklamní působení na diváka. Naopak uzavřela, že propagace (reklamní cíl) nebyl sledován a jednalo se pouze o nepatřičné zdůraznění za využití prvků, které lze spatřit i v reklamách. Městský soud se vypořádal s odpovídající námitkou dostatečně a jednoznačně.

17. Žalovaná nesouhlasila s námitkami týkajícími se moderace pokuty. Skutečnosti, že se jednalo o první pokutu stěžovatelky tohoto druhu nebo že stěžovatelka má malé zkušenosti s realizací umístěného produktu, nemohou být zohledněny při stanovení výše pokuty. Ostatní argumenty stěžovatelky vztahující se k moderaci pokuty žalovaná zohlednila, proto

nemohly být využity k dalšímu snížení pokuty. Stěžovatelka nedůvodně vytkla městskému soudu, že nedostatečně vypořádal návrh na moderaci pokuty.

18. V doplnění vyjádření ke kasační stížnosti žalovaná uvedla, že městský soud rozhodl v souladu s usnesením Ústavního soudu ze dne 25. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1171/2009, a s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, čj. 6 As 30/2008 – 97.

IV.1

19. Nejvyšší správní soud se při předběžném posouzení kasační stížnosti zabýval otázkou, zda v posuzované věci byla naplněna podmínka uložení sankce stanovená v § 59 odst. 1 zákona o vysílání, tj. zda byla stěžovatelka relevantním způsobem upozorněna na porušení tohoto zákona. Osmý senát posuzoval tuto otázku již ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 85/2012, přičemž z důvodu existence rozporné judikatury zdejšího soudu ji usnesením ze dne 8. 2. 2013, čj. 8 As 85/2012 – 47, předložil k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s.

20. Výsledek řízení před rozšířeným senátem byl podstatný i pro rozhodnutí v nyní posuzované věci, Nejvyšší správní soud proto rozhodl usnesením ze dne 7. 8. 2013, čj. 8 As 28/2013 – 47, podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. o přerušení řízení do pravomocného rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci vedené pod sp. zn. 8 As 85/2012.

21. Rozšířený senát rozhodl v dané věci usnesením ze dne 14. 7. 2014, čj. 8 As 85/2012 – 88, které nabylo právní moci dne 21. 7. 2014. Nejvyšší správní soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 5 s. ř. s. o pokračování v řízení.

IV.2

22. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

23. Kasační stížnost není důvodná.

24. Stěžovatelka setrvala na názoru, že způsob ztvárnění umístění produktu nepředstavoval nedovolené nepatřičné zdůrazňování umístěného produktu. Rovněž namítla nesrozumitelnost argumentu soudu, že nevznesla konkrétní žalobní námitky proti jednotlivým hlediskům, ze kterých žalovaná vycházela při aplikaci § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání.

25. V žalobě stěžovatelka namítla, že způsob ztvárnění umístění produktu nebyl takový, aby došlo k nedovolenému nepatřičnému zdůrazňování umístěného produktu. Zařazení produktu lze považovat za zobrazení v přirozeném prostředí (přípravy Valšíka na Vánoce, včetně balení dárků), které nevybočuje z kontextu děje pořadu. Stěžovatelka nepřisvědčila závěru žalované, že cílem umístění produktu bylo explicitně upozornit na produkt prostředky připomínajícími reklamní nabídku. Stěžovatelka dále poukázala na rozsudky ze dne 31. 3. 2012, čj. 6 As 47/2009 – 49 (jehož závěry lze aplikovat i v posuzované věci, protože účel zákonné úpravy umístění produktu a skryté reklamy je obdobný), ze dne 2. 6. 2011, čj. 7 As 59/2011 – 74, a ze dne 16. 6. 2011, čj. 7 As 67/2011 – 64 (týkající se sponzorských vzkazů). Podle stěžovatelky nedošlo k nedovolenému cílenému reklamnímu ovlivnění diváka.

26. Nejvyšší správní soud přisvědčil městskému soudu, že stěžovatelka formulovala žalobní námitky relativně obecně, aniž by konkrétně vysvětlila, v čem spočívala nesprávná úvaha žalované při aplikaci § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání. Stěžovatelka se omezila v podstatě na tvrzení, že nedošlo k nepatřičnému zdůrazňování umístěného produktu, protože produkt byl zobrazen

v přirozeném prostředí a zařazení nevybočilo z kontextu děje pořadu. To umožnilo městskému soudu přezkum napadeného správního rozhodnutí jen v míře odpovídající konkrétnosti námítky. Městský soud se ztotožnil s hodnocením žalované – přípravek Prostenal byl v dané scéně nepatřičně zdůrazňován verbálními (poskytování informací o účelu produktu a jeho cílové skupině) i obrazovými prostředky (detailní záběry na krabičku s čitelným názvem produktu a záběry na svítilnu, která byla součástí vánočního balení). Produkt byl v pořadu umístěn nad rámec dějového kontextu dané scény, tedy bez dramaticko-režijního opodstatnění.

27. Stěžovatelka tomuto hodnocení v kasační stížnosti nic konkrétního nevytkla, pouze zopakovala, že ztvárnění umístění produktu nepředstavovalo jeho nepatřičné zdůrazňování, produkt byl zobrazen v přirozeném prostředí a zařazení nevybočilo z kontextu děje pořadu. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s hodnocením žalované i městského soudu. Z popisu závadné scény pořadu v rozhodnutí žalované je zřejmé, že umístěný produkt Prostenal byl nepatřičně zdůrazňován obrazovými i verbálními prostředky. Ve scéně byly užity celkové záběry místnosti, při nichž je viditelná krabička s přípravkem, objevily se rovněž záběry na nafukovacího Santa Clause s jasně patrnou krabičkou s čitelným názvem přípravku v popředí, následně i se svítilnou. Herec ve scéně manipuluje se svítilnou, rovněž s ní svítí po místnosti. Na produkt je upozorňováno i v rámci rozhovoru herců, přičemž je zmíněn jeho účel (řešení problémů s močením; „*To je pro bráchu, aby nemusel běhat na záchod, až tady bude.*“) a cílová skupina jeho uživatelů (věta „*To víte, my jsme chlapi ve věku, že se o sebe musíme postarat.*“, pronesená starším mužem). Z uvedeného je patrné, že produkt nebyl v pořadu zobrazen „nenásilně“, v rámci přirozeného prostředí. Naopak tvořil ústřední motiv scény, zatímco vánoční přípravy měly pouze doplňující povahu. Scéna postrádala dramaturgicko-režijní opodstatnění, do pořadu byla zařazena nad rámec dějového kontextu. Nejvyšší správní soud stejně jako žalovaná a městský soud uzavřel, že v pořadu došlo k nepatřičnému zdůraznění umístěného produktu, a stěžovatelka se proto dopustila správního deliktu podle § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání.

28. K prokázání svých tvrzení stěžovatelka navrhla provedení důkazu zvukově obrazovým záznamem pořadu. Nejvyšší správní soud nepřistoupil k provedení tohoto důkazu. Z obsahu správního spisu i spisu městského soudu je zřejmé, že žalovaná a městský soud shlédly záznam předmětné scény, řádně přitom vysvětlily a zhodnotily, v čem spočívá nepatřičné zdůraznění umístěného produktu. Stěžovatelka v kasační stížnosti jejich hodnocení nic konkrétního nevytkla ani netvrdila, že by se popis scény v rozhodnutí žalované či městského soudu lišil od skutečnosti. Kasační soud pak neshledal důvod odchýlit se od srozumitelných a přesvědčivých závěrů správního rozhodnutí a napadeného rozsudku.

29. Stěžovatelka také namítla, že obecně formulované výhrady v předchozích upozorněních nesplňují požadavky uvedené v usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 26/2010 – 101 a žalovaná proto nesplnila podmínku pro uložení sankce stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání.

30. Otázkou předchozího upozornění se zabýval rozšířený senát v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88. Dovodil, že upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání je způsobilým podkladem pro uložení sankce za následná porušení zákona, resp. podmínek licence, pokud je s ohledem na obsah upozornění zřejmé, že následné porušení je svými skutkovými okolnostmi typově obdobné tomu, na jehož závadnost již byl provozovatel upozorněn, a je i shodně právně kvalifikováno. Rozšířený senát připustil, že tento výklad může vést v některých hraničních případech k obtížím při posouzení, zda je určité porušení zákona „kryto“ předchozím upozorněním v obdobné věci. Při jejich řešení je namístě celkový pohled na povahu pořadu či jiné části vysílání, jež jsou předmětem zkoumání, na účel jejich vysílání, jakož i na porušení povinnosti.

31. V posuzované věci byla podle žalované podmínka předchozího upozornění naplněna, protože stěžovatelka byla již dříve upozorněna na porušení § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání (1) odvysíláním pořadu Ordinance v růžové zahradě, který nepatřičně zdůrazňoval umístění produktu, a to společnost Jamall a její produkty, dne 11. 11. 2010 ve 20:00 hodin na programu Nova (zn. DRD/4391/2010); scény zde obsahovaly záběry, kde bylo výrazně patrné logo umístěného produktu, aniž by taková výrazná prezentace byla nutná; a (2) odvysíláním pořadu Ordinance v růžové zahradě, který nepatřičně zdůrazňoval umístěný produkt Allivictus, dne 16. 11. 2010 ve 20:00 hodin na programu Nova (zn. DRD/4395/2010); umístěný produkt zde byl dramaturgicky neopodstatněně zdůrazňován dlouhými záběry na krabičku s produktem, rovněž se zde hovořilo o účincích přípravku, čímž byla vyzdvihována jeho kvalita.

32. Městský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že jednání, za které byla stěžovatelka sankcionována, vykazuje ve všech podstatných rysech znaky jednání, na jehož protiprávnost byla stěžovatelka upozorněna zmíněnými upozorněními. Za společné znaky městský soud považoval neopodstatněně zdůrazňování umístěného produktu obrazovými prostředky (záběry na zřetelně označený produkt – krabičku s produktem) a slovní zmínky o jeho vlastnostech, příp. účincích, jimiž je vyzdvihována jeho kvalita. Upozornění se nadto týkala stejného pořadu.

33. Nejvyšší správní soud s uvedenými závěry souhlasil. Nyní posuzované porušení zákona bylo svými skutkovými okolnostmi typově podobné tomu, na jehož závadnost již byla stěžovatelka upozorněna předchozími dvěma upozorněními. V předchozích případech žalovaná vytkla stěžovateli nepatřičné zdůrazňování umístěného produktu obdobnými obrazovými či verbálními prostředky jako v nyní posuzované věci. Ve scénách se objevily záběry na logo či na samotný produkt. Dále se zde vyskytly slovní zmínky o vlastnostech, kvalitách či účincích produktu (v případě produktů značky Jamall herci hovořili o tom, že se jedná o moderní nábytek z masivu, který je kvalitní, v křesle se dobře sedí; v případě produktu Allivictus lékařka zmiňovala, že přípravek je čistě přírodní, vysvětlila, kdy jej lze používat, a zároveň potvrdila, že se jedná o ověřený přípravek). Stejně jako v posuzované věci se oba předchozí případy nepatřičného zdůrazňování produktu vyskytly v rámci pořadu Ordinance v růžové zahradě. Žalovaná popsaná jednání shodně právně kvalifikovala – spatřovala v nich porušení § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání, tedy porušení zákazu nepatřičně zdůrazňovat umístěný produkt. Předchozí upozornění byla srozumitelná, podrobně a konkrétně vysvětlila, v čem spočívá závadnost umístění produktu.

34. Je zřejmé, že podmínky účinnosti předchozího upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání, vymezené rozšířeným senátem v usnesení čj. 8 As 85/2012 – 88, byly naplněny. Stěžovatelka na základě předchozích upozornění musela vědět, jaké jednání žalovaná považuje za závadné, a že umístěním produktu, které vykazovalo znaky obdobné těm, na jejichž závadnost již byla upozorněna, porušuje § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání.

35. Stěžovatelka namítla i nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku, protože se městský soud dostatečně nevypořádal s žalobní námitkou, že žalovaná měla posoudit, zda došlo k tvrzenému cílenému ovlivňování diváka.

36. V žalobě stěžovatelka nesouhlasila s tvrzením žalované, že cílem umístění produktu bylo explicitně upozornit na produkt prostředky připomínajícími reklamní nabídku. S odkazem na rozsudek čj. 6 As 47/2009 – 49 stěžovatelka namítla, že umístěním produktu nedošlo k nedovolenému cílenému reklamnímu ovlivnění diváka. Městský soud uvedl, že byť žalovaná ve výroku rozhodnutí zmínila, že na produkt bylo upozorněno prostředky připomínajícími reklamní nabídku, a v odůvodnění rozhodnutí uvedla, že divákům byly poskytnuty úplné informace o produktu, nedovodila, že by umístěním produktu došlo k cílenému reklamnímu ovlivnění diváka. Pokuta byla uložena za porušení zákazu nepatřičného zdůrazňování umístěného

produktu, nikoliv za porušení zákazu přímého nabádání k nákupu [§ 53a odst. 2 písm. b) zákona o vysílání]. Aplikovaný § 53a odst. 2 písm. c) tohoto zákona nevyžaduje cílené reklamní ovlivnění diváka.

37. Nejvyšší správní soud shledal závěry městského soudu dostatečnými. Městský soud srozumitelně a logicky vysvětlil, proč se nelze ztotožnit s přesvědčením stěžovatelky o nutnosti posouzení reklamního ovlivnění diváka. Skutková podstata deliktu podle § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání nevyžaduje, aby umístěný produkt cíleně (reklamně) působil na diváka. Postačuje, pokud je umístěný produkt nepatříčně zdůrazňován, aniž by bylo třeba zkoumat, zda toto jednání skutečně reklamně ovlivnilo diváckou veřejnost. Byť žalovaná ve výroku rozhodnutí zmínila, že stěžovatelka využila prostředků připomínajících reklamní nabídku, je nepochybné, že tohoto příoměru využila pouze k bližšímu charakterizování prostředků, kterými stěžovatelka upozorňovala na umístěný produkt. Obdobně platí i ve vztahu k tvrzení žalované, že divákům byly poskytnuty úplné informace o produktu. Žalovaná tímto způsobem pouze popsala způsob, kterým stěžovatelka nepatříčně zdůrazňovala umístěný produkt.

38. Stěžovatelka dále namítla nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů, neboť městský soud nevysvětlil, proč nezohlednil při rozhodování o návrhu na moderaci pokuty stěžovatelkou tvrzené okolnosti. Stěžovatelka setrvala na názoru, že uložená pokuta byla zcela zjevně nepřiměřená.

39. V žalobě stěžovatelka považovala uloženou pokutu za nepřiměřenou, protože se jednalo o první sankci za porušení § 53a odst. 2 písm. c) zákona o vysílání a protože s ohledem na neexistenci judikatury je obtížné posoudit přípustnou realizaci umístění produktu. Nadto žalovaná připustila, že se jedná o méně závažné porušení zákona než v případě porušení § 53a odst. 2 písm. b) zákona o vysílání, menší závažnost věci je dána rovněž tím, že scéna trvala necelou minutu a půl, což byl v porovnání s celkovým časem pořadu nepatrný úsek. Městský soud k této námitce uvedl, že žalovaná se při stanovení výše pokuty řádně vypořádala s kritérii stanovenými v § 61 odst. 2 a 3 zákona o vysílání. Stěžovatelka nenamítla, že by žalovaná nezohlednila některé z kritérií, že by jednotlivá kritéria neposoudila správně nebo že by vybočila z mezí správního uvážení či je zneužila. Podle městského soudu argumenty, na které stěžovatelka poukázala, nesvědčily o zjevné nepřiměřenosti sankce. Menší závažnost a dobu, v níž došlo k nepřiměřenému zdůrazňování umístěného produktu, žalovaná zhodnotila jako polehčující okolnosti. Pokuta není zjevně nepřiměřená, a to ani s ohledem na stěžovatelkou tvrzené obtíže s aplikací tohoto institutu způsobené nedostatkem judikatury či skutečnost, že stěžovatelce byla uložena pokuta za porušení této povinnosti poprvé.

40. Odůvodnění napadeného rozsudku při kasačním přezkumu z hlediska přezkoumatelnosti obstálo. Městský soud se vypořádal se všemi argumenty, kterými stěžovatelka podpořila návrh na moderaci pokuty, a dovodil, že uložená pokuta není zcela zjevně nepřiměřená. Kasační soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Stanovení výše pokuty za správní delikt podléhá přezkumu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem (viz např. rozsudek ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003 – 48, a obdobně rozsudek ze dne 13. 4. 2010, čj. 8 As 72/2009 – 114). Nejvyšší správní soud neshledal, že by žalovaná při uložení pokuty vybočila z popsaných mezí. Žalovaná přihlédla ke všem zákonným kritériím pro stanovení výše pokuty a logicky a srozumitelně popsala jejich hodnocení. Z obsahu správního spisu rovněž nevyplývalo, že by se v procesním postupu žalované vyskytla nějaká pochybení či vady. Stěžovatelka ostatně nenamítla, že by správní uvážení žalované bylo vadné v rozsahu, který jsou správní soudy oprávněny přezkoumat. Městský soud pak posoudil postup žalované v souladu se zákonem.

41. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

42. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, již by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 20. října 2014

JUDr. Jan Passer
předseda senátu